

گزارش روز

شانزدهمین جشن تصویر سال و جشنواره فیلم تصویر فراخوان داد

● شانزدهمین دوره «جشن تصویر سال» و «جشنواره فیلم تصویر» از سوم تا ۲۴ اسفندماه برگزار می‌شود.

شانزدهمین دوره «جشن تصویر سال» از سوم تا بیست‌وچهارم اسفندماه همچون دوره‌های گذشته در رشته‌های عکاسی، گرافیک، کاریکاتور و فیلم با در اختیارداشتن همه نگارخانه‌ها و تالارهای نمایش خانه هنرمندان ایران برگزار می‌شود. امسال نیز در کنار شاخه‌های پنجگانه عکاسی، دو بخش مسابقه عکس «ایران ما» و «عکس‌های موبایلی» در نظر گرفته شده است. در رشته عکس که شامل بخش‌های مسندت اجتماعی، ورزشی، هنر و هنرمندان، خبری و نگاهی دیگر (خلاقه) است، عکس‌هایی پذیرفته می‌شوند که در فاصله زمانی نیمه دوم سال ۱۳۹۶ و سال ۱۳۹۷ گرفته شده باشد. همچنین به روال چهار سال گذشته، بخش مسابقه عکس «ایران ما» در این جشنواره با موضوع‌های زیر برگزار می‌شود: طبیعت، ویژگی‌های اقلیمی و جاذبه‌های گردشگری ایران، مردم‌نگاری اقوام و خانواده ایرانی، میراث فرهنگی و بناهای تاریخی و مذهبی ایران، آیین‌ها، مراسم و رویدادهای ملی و مذهبی ایران، رخدادها و چهره‌های شاخص فرهنگی، هنری ایران، رخدادهای مهم سیاسی، ورزشی، علمی و صنعتی ایران و عکس‌های قدیمی از آلبوم‌های خانوادگی. دو بخش گرافیک (پوستر) و کاریکاتور هم مانند سال‌های گذشته با موضوع آزاد برگزار می‌شود. آثار بخش آزاد و جوانان زیر ۲۵ سال با نظر هیئت داورى معرفی‌شده از سوی انجمن طراحان گرافیک ایران و گروه‌های آزاد کاریکاتور انتخاب خواهند شد و به‌نمایشگاه راه خواهند یافت. همچنین جشنواره فیلم تصویر هم‌زمان با نمایشگاه تصویر سال در خانه هنرمندان ایران برگزار می‌شود. همه فیلم‌های غیرتجاری شامل فیلم‌های مستند، کوتاه داستانی، تجربی، انیمیشن، ویدئواتر و موبایلی که از خلاقیت هنری برخوردار باشند، در دو بخش کمتر از ۱۵ دقیقه و بالاتر از ۱۵ دقیقه این جشنواره عرضه خواهند شد. فیلم‌های منتخب در مدت برگزاری جشن تصویرسال، همه‌روژه در خانه هنرمندان ایران به نمایش درمی‌آیند. بخش «جشنواره جشنواره‌ها» نیز همچون گذشته با همراهی سازمان سینمایی کشور، فیلم‌های برنده در جشنواره‌های فیلم برگزارشده در طول سال ۱۳۹۷ ایران به‌عنوان بخش جنبی جشنواره فیلم تصویر نمایش داده می‌شوند. امسال نیز فیلم‌های برنده و برگزیده جشنواره سینما حقیقت، جشنواره فیلم کوتاه تهران و جشن خانه سینما از سوم تا بیست‌وچهارم اسفندماه ۱۳۹۷ در تالار ناصری خانه هنرمندان ایران به‌نمایش درمی‌آیند.

جوایز جشنواره

در شانزدهمین دوره جشن تصویرسال و در ادامه رویکرد ویژه به جوانان، جایزه جوانان زیر ۲۵ سال به‌یاد و نام «محسن رسول‌اف»، هنرمند جوانی که در چهار رشته عکاسی، گرافیک، کاریکاتور و فیلم فعالیت داشت و در شهریورماه سال ۱۳۸۷ در سانحه سقوط هواپیما درگذشت، از طریق آرای هیئت داورى خاص هر رشته، اهدا خواهد شد. در این بخش، به‌منظور شناسایی و تشویق استعدادهای جوان کشور، در رشته عکاسی (خبری، مستند اجتماعی، ورزشی، هنر و هنرمندان، نگاهی دیگر) و دو رشته کاریکاتور و پوستر و نیز جشنواره فیلم تصویر (فیلم‌های زیر ۱۵ دقیقه و بالای ۱۵ دقیقه) برای هر بخش، یک تندیس ویژه، دو دیپلم افتخار و جوایز نقدی در نظر گرفته شده است که همچون دوره‌های گذشته، ازسوی «بنیاد فرهنگی هنری محسن رسول‌اف» اهدا می‌شود. همچنین «جایزه وحید ابید» برای عکاس منتخب مطبوعاتی سال که نقش و فعالیت ویژه‌ای را در رویدادهای مهم ایران و جهان داشته است، در شانزدهمین دوره جشن تصویرسال اهدا می‌شود. عکاس منتخب از میان شرکت‌کنندگان این دوره در بخش عکاسی (جوان و آزاد) ازسوی هیئت داوران تصویرسال انتخاب و اعلام خواهد شد. برنده این جایزه مبلغ سه میلیون تومان نقد، همراه با تندیس «وحید ابید» به‌عنوان عکاس سال از نگاه تصویر سال ۱۳۹۷ در نظر گرفته شده‌است. وحید سهرابی‌اید، دریافت می‌کند. وحید سهرابی‌اید متولد سال ۱۳۶۸ همدان از سال ۱۳۸۷ تا ۱۳۹۲ به‌عنوان عکاس با خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا) همکاری می‌کرد و در سال ۱۳۸۹ برنده جایزه نخست و تندیس بخش «عکس‌های ورزشی» از جشن تصویرسال شد. همچنین آثار برگزیده عکاسان سراسر کشور که براساس فراخوان دوره قبل با عنوان «یزد: شهر جهانی» به دبیرخانه جشن تصویرسال رسیده، قرار است به‌صورت نمایشگاهی مستقل به‌عنوان برنامه جنبی هفته «هنر خشت» در نیمه دوم بهمن‌ماه ۱۳۹۷ شهر یزد برگزار شود و هفت نفر برنده این مسابقه سراسری نیز در مراسم پایانی معرفی خواهند شد. مهلت پایانی ارسال آثار تا ۳۰ دی‌ماه ۱۳۹۷ در نظر گرفته شده است و هنرمندان علاقه‌مند به شرکت در شانزدهمین جشن تصویر سال باید از طریق ثبت‌نام و آپلود در سایت تصویر به آدرس tssvir.com/UPLOAD اقدام کنند.

رضا آشفته: شکر خدا! گودرزی حالا علاوه‌بر کارگردانی و نمایش‌نامه‌نویسی، مدیریت خانه‌موزه انتظامی را عهده‌دار شده است و این‌روژه‌ها در کافی‌شاپ آتجا دارد. نمایش «عشق من حامد بهداد»، نوشته افشین هاشمی را با بازی خسرو احمدی و ایلیا منفرد هر شب ساعت ۲۰ کار می‌کند. او قرار بود در سال جاری نمایش‌نامه «خواجه نصیرالدین طوسی» را کار کند که گویا هنوز مسئولان پاسخی برای این اجرا ن داده‌اند و او به‌ناچار که تئاتر را برای خود مثل هوا و اکسیژن امری جدی می‌داند، اقدام به اجرای این متن دونفره کرده است. با او دراین باره گفت‌وگو کرده‌ایم:

❧ با توجه به اینکه شما قبلا خبر دادید که قرار است کار بزرگ دیگری مانند خواجه نصیرالدین طوسی را اجرا کنید، چطور شد که به یک کار جمع‌وجور دونفره مانند «عشق من حامد بهداد» رسیدید؟

حقیقت این است که عید امسال من با آقای حسینی، معاون وزیر دیدبازدیدي که داشتم متن خواجه نصیرالدین طوسی و دیگر نمایش‌نامه‌های چاپ‌شده‌ام را تقدیم کردم و بعدش هم به من گفت که با آقای صفی‌پور، مدیر بنیاد رودکی، در تماس باشم و بعدا که جویا شدم، به من گفته شد که متن را در اختیار کارشناسان قرار داده‌اند که بررسی شود و هنوز هم به من جوابی ن داده‌اند. من هم نمی‌توانم بی‌کار باشم، بنابراین ترجیح دادم که این متن عشق من حامد بهداد را روی صحنه بیاورم.

❧ یعنی خواجه نصیرالدین بلاتکلیف است؟

چندین‌بار پیگیری کردم و آقای حسینی به من گفت که فعلا دستم خالی است و باید دستم پر شود. من هم در جواب گفتم که چندان دست‌پری را هم نمی‌خواهم، فقط کافی است سالن و زمان اجرائی را برایم در نظر بگیرد. من خودم اقدام می‌کنم و با گرفتن اسپانسر یا به شکل دیگری آن را به اجرا می‌رسانم که باز هم آنها جواب قطعی‌ای به من ن داده‌اند. این در حالی است که من سال‌هاست روی متن خواجه نصیرالدین؛ از مرحله پژوهش تا متن دارم کار می‌کنم و این متن هم به اصطلاح با متن‌هایی که پیش از این نوشته‌ام متفاوت است.

❧ فکر می‌کنم در ادامه نمایش خواجه نظام‌الملک و شهاب‌الدین سه‌روردی در این نمایش هم به یکی دیگر از مفاخر ملی می‌پردازید که مقابل ییگانگان و شرایط دشوار با دانایی ایرانی‌اش قد علم می‌کند؟

درون‌مایه این کارها وحدت ملی، اندیشه ایران‌شهر، عزت ملی و توجه به مفاخر است؛ درون‌مایه‌ای که از اجرای نمایش بهرام چوبینه تا امروز به آن رها پرداخته‌ام و این احساس دینی به شرایط ملی کشورم و شرایط فرهنگی و این آدم‌های بزرگ ایرانی است که اینها نه‌فقط در تاریخ ایران که در تاریخ جهان تاثیرگذارند. کافی است یک‌بار نام خواجه نصیرالدین

هنر

گفت‌وگو با شکرخدا گودرزی، کارگردان

در بلاتکلیفی «خواجه نصیرالدین»، «عشق من حامد بهداد» را اجرا کردم

عکس: محمد نزاری، هنر آتاین

گاهی نیز به مفاخر ایرانی نیز توجه نشان دهیم. باید برای کارهای ایرانی که با ویژگی‌های فرهنگی و اندیشگی ایرانی اجرا می‌شوند و ریشه در تفکر خودمان دارند، ارزش قائل شویم. بد نیست در این رابطه نیز اینها را جامعه هدف قرار دهیم و دراین‌باره کمک هم بشود که بهتر روی صحنه بیایند. مطمئناً اینها هم در برخورد با مخاطبانشان حرفی برای گفتن دارند. حالا در این شرایط تو می‌خواهی به مفاخر ملی‌ات پردازی و عمرت را می‌پذیری؟ مگر چقدر بگذاری، اما به سختی تو را می‌پذیرند؛ مگر چقدر می‌شود با این و آن حرف زد.

❧ افشین هاشمی خودش هم نمایش «عشق من، حامد بهداد» را کار کرده است؛ چطور شد که متن آن را برای کارکردن مناسب دیدی؟

افشین هاشمی خیلی سال پیش هنرجویم بود و وقتی دیدم که سالن بزرگ ندارم، بهتر دیدم که یک کار محیطی انجام بدهم و با توجه به اجراهایی که در آمریکای لاتین و اسپانیا در کافه‌ها می‌شود و با وام‌گرفتن از شیوه تئاتر نامرئی و شیوه اجرایی قهوه‌خانه‌های خودمان سعی کردم که این متن را به یک اجرای محیطی نزدیک‌تر کنم. برایم صحبت محیطی هم جذاب است. وقتی با افشین صحبت کردم، او هم با من صحبت و مهربانی و چیزی که شایسته اوست استقبال کرد و من هم از دوستان دعوت کردم و تغییراتی در متن و میزانشن دادیم. من با توجه به محیطی‌بودن اجرا سعی کردم آنچه لازمه کافه است، به اجرا اضافه کنم و به همین دلیل بخش موسیقایی را برایش درنظر گرفتم. در اینجا هم مانند در انتظار کودوی ساموئل بکت، مانند اساراگون و ولدیمیر که منتظر آمدن کودو هستند دو نفر آدم داریم که منتظرند؛ یکی دوست دارد که حامد بهداد بیاید و در این ارتباط‌گرفتن بتواند به عشق بازگیزی‌اش برسد و نفر دوم هم یک هنرور و سیاهی‌لشکر سینماس‌ت که دلش می‌خواهد یکی

فرزند جنگ به شمشیر رو کند! خونی که سهم اوست در رگ مظلوم خوش‌تر است!*

بُعد دیگری هم به کار من نباید تا بتوانم به‌صورتی از سایه‌ها بیشتر استفاده کنم، به همین دلیل تصمیم گرفتم به سمت فضای سه‌بعدی بروم و احساس کردم با آنها می‌توانم حرف بزنم. در عین اینکه آنها هم وقتی تثبیت می‌شوند دوبعدی‌اند ولی القای سه‌بُعد را نمایان می‌کنند. باطن و ذات تفکر فرهنگ ایرانی مشخصون از هنر و ادبیات و عرفان است ولی دیدم بهترین کار این است که به اقلیم خودمان فکر نکنم زبانی انتخاب شد برای همه مردم دنیا که قابل فهم باشد.

آیا باز شاهد چنین فضاهایی هستیم؛ من همیشه سعی کردم هم درست حرف بزنم و هم حرف درست بزنم و در وادِ هنر این‌طور نبوده که برای خوشایند و پسند مخاطب حرف بزنم. من که از همین مردم هستم و همه ماجراها اطراف را می‌بینم، سعی کردم در درون خودم یک واکنش داشته باشم ولی واکنشم سطحی نبود، بلکه احساسم این بود که همه ملت‌ها به‌نوعی درگیر این شرایط هستند. بعد از این هم خواهیم داشت ولی شاید برای این‌نوع کارها داشتن اسپانسر برای هنرمند بهتر باشد. نمایشگاه حال حاضر با سرمایه شخصی خودم بر پا شده است. رسالت هنری حمید عجمی؛ هنرمند که بخواهد در یک شرایطی حرفش را بزند الزامی به این ندارد که بگوید جامعه بحران زده است و من به بحران‌ش کمک کنم؛ هنرمند باید پانسمانی فراهم کند. من تیزی حرف‌هایم را گرفتم ولی حرفم را زدم؛ فهم سخن چون نکنم مستمع/قوت طبع از متکلم مجوی. اساس هنر شرق باطنی است و مخاطب باید ندارد، هنرمند شرقی برای هیچ کار می‌کند. ما اصولا وقتی آن چیزی که در جانمان نهفته است غلیان می‌کند، متوجه می‌شویم و این امر حقیقتی است در وجودم و این امر فاعل مطلق است که دارد کار می‌کند و ما داریم کمک می‌کنیم آن تجلی و ظهور پیدا کند و این نوع فکر در ذهن من در تمام اقسام کارهایم کاملا مشهود است و اگر کسی آثارم را ببیند درمی‌یابد در باطن این آثار یک امر باطنی نهفته است؛ یعنی المان‌هایی که انتخاب کردم و فضاهایی که ساختم در واقع کامیوتر مقهور من بود نه اینکه مقهورش باشم. گفت: می‌رود آنجا که خاطرخواه اوست... ❧عنوان یکی از تابلوهای به نمایش کشا زده در نمایشگاه

زیر آسمان فیروزهای

در ۱۲جرای «سنگر دوست‌داشتنی» و «هار» اتفاق می‌افتد

آواهای درون و رفتن آدم‌ها

● گروه هنر؛ مسلم آیینی برای اولین‌بار جی. آر ویلار، نمایش‌نامه‌نویس پرتغالی را با اجرای «سنگر دوست‌داشتنی» معرفی کرده و حسین بویانی‌فر نیز در نمایش برگزیده تئاتر دانشگاهی، «هار» به راه‌رفتن آدم‌ها پرداخته است.

تجربه هم‌زمان دراماتوزی و کارگردانی در سنگر دوست‌داشتنی

مسلم آیینی با ترجمه و اجرای نمایش‌نامه «سنگر دوست‌داشتنی» نوشته «جی. آر ویلار» در تالار ناصرخسرو برای اولین‌بار این نوسنده پرتغالی را به تئاتر ایران معرفی کرده است. آیینی دانش‌آموخته ادبیات نمایشی و فلسفه هنر، درباره دراماتوزی و کارگردانی «سنگر دوست‌داشتنی» گفت: پس از ترجمه متن که در سال ۹۳ و با همکاری فاطمه بردبارجاویدی انجام شد، هنگامی که به اجرای این اثر فکر می‌کردم لازم دیدم تا بار دیگر این نمایش‌نامه را به‌طور جدی مورد واکاوی قرار دهم و در حقیقت نگاهی دوباره به متن داشته باشم. امروز وقتی اثری را برای اجرا انتخاب می‌کنید دیگر تنها دریافت صحیح از متن کافی نیست، بلکه اتخاذ روش‌های مناسب برای اجرا هم در این هنگامه به چالشی جدی بدل می‌شود. در پروسه دراماتوزی ابتدا متن را چندبار به‌طور دقیق و با توجه به جزئیات مرور کردم تا در ارتباط میان شخصیت‌ها بتوانم به‌گونه‌ای عمل کنم که مفاهیم و مؤلفه‌های ویژه این متن را استخراج کنم و بار دیگر از دریچه ذهن خودم به مخاطب ارائه دهم. اگر این نمایش‌نامه را بخوانید متوجه می‌شوید جلوه‌هایی مانند آواهایی که از درون شخصیت‌ها می‌آید در همین پروسه دراماتوزی به‌یاد شده‌اند و در متن دیده نمی‌شوند. به‌همین‌ترتیب صحنه به‌قتل‌رسیدن سرباز دوم در متن تنها یک‌بار اتفاق می‌افتد، اما در اجرا می‌بینید که این صحنه به شکل‌های مختلف روایت می‌شود. در روایت اول وقتی دخترپچه سرباز را می‌کشد، از این اتفاق ناز و ترحم و متأسر است، اما در روایت دوم در حالتی شادخوارانه مرکب این قتل می‌شود. در روایت دیگر هم دخترک با تفکر و تعمق از اقدامش به قتل سرباز سخن می‌گوید.

او درباره اختصارگرا یا مینی‌مالیستی‌بودن اجرائیش گفت: اختصارگرایی این متن چالش بزرگی را در کارگردانی پیش کشید. علاوه‌بر اینکه اجرا و عناصر این متن در اختصار کامل اختیار شده‌اند، هیچ‌گونه پس‌زمینه و پیشینه‌ای نیز برای شخصیت‌های نمایش‌نامه در نظر گرفته نشده است. به‌این‌ترتیب اجرای چنین متنی برای من حقیقتا یک تمرین دشوار کارگردانی بود تا خودم را محک بزنم که در کارگردانی متنی از این دست تا چه اندازه می‌توانم خلاقانه عمل کنم. به‌عنوان کارگردان سعی کردم کنش‌های دراماتیک را به سمتی هدایت کنم که ذهن مخاطب را با پرسش‌هایی که به عقیده من محورهای اصلی این متن هستند روبه‌رو کند؛ به‌عنوان نمونه سعی کردم فاصله‌ای را که میان شخصیت‌ها در متن وجود دارد، تا اندازه‌ای در مسیر جایگزینی و ورود مخاطب به فضای نمایش به کار بگیرم. درست است که در تماشای یک اثر نمایشی درهرحال نوعی از همذات‌پنداری به‌طور طبیعی در تماشاکر تئاتر اتفاق خواهد افتاد، اما من تلاش کردم تا مخاطب بیش از هرچیز خود را در موقعیت‌ها احساس کند. از آنجا که در این نمایش هیچ پس‌زمینه مشخصی از شخصیت‌ها سراغ نداریم، طیف‌های وسیع‌تری از مخاطبان خواهند توانست خود را در قالب موقعیت‌ها احساس و از خود سؤال کنند که اگر من در این موقعیت قرار می‌گرفتم چگونه عمل می‌کردم.

راه‌رفتن آدم‌ها در «هار»

حسین پوریانی‌فر، دانشجوی دانشگاه سوره و کارگردان نمایش «هار» که از آثار برگزیده بیست‌ویکمین جشنواره تئاتر دانشگاهی است، درباره این نمایش که این روزها در سالن اصلی تالار مولوی روی صحنه است، گفت: دلیل انتخاب سوزه این اثر این بود که راه‌رفتن آدم‌ها به نظرم جذاب بود و فکر کردم چرا راه‌رفتن بتواند نمایش شود، ازهمین‌رو فکر کردم که راه‌رفتن آدم‌ها می‌تواند بسیار دراماتیک باشد.

وی افزود: مهم‌ترین چیزی که برایم مهم بود یا به قولی می‌خواستسم به چالش بکشم این بود که ما این‌راه‌رفتن آدم‌ها را خوب نمی‌بینیم، ما کلا خوب نمی‌بینیم. به محیض پیرامونمان، به دیگران و به کارنشان توجهی نمی‌کنیم و فقط از کنار هم رد می‌شویم، به همین دلیل این در قالب تئاتر تماشاکر را مجاب می‌کند که به این راه‌رفتن توجه کند.

اجرای نمایش «هار» به دلیل استقبال مخاطبان تا ششم دی تمدید شده و این نمایش در دو نوبت ۱۸:۳۰ و ۲۰:۳۰ به صحنه می‌رود.